

เทศน์เช้า วันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๖๘

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ธรรมะเป็นสังฆธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ใจของเรามันเป็นสังฆธรรมจอมปลอม คิดเอาเอง เออเอาเองเป็นสังฆธรรมของเรา แต่ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใจ มันพิสูจน์ตรวจสอบด้วยความเป็นพระโพธิสัตว์

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระโพธิสัตว์นะ มีอำนาจวาสนาบารมีสร้างสมบุญญาธิการมากมายมหาศาล เวลามากมายมหาศาลมันถึงมีสังฆะมีความจริงในหัวใจอันนั้น ถ้ามีสังฆะความจริงในหัวใจอันนั้นจะพิสูจน์ตรวจสอบสิ่งใด องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากับพระปัจเจกพุทธเจ้าเท่านั้นที่จะตรัสรู้เองโดยชอบ

ใจพวกเราได้ยินได้ฟังตอกย้ำแล้วตอกย้ำอีกใจ มันยังดี๊ มันยังปลิ้น มันออกไปนอกถุ่ นอกทางหมดนะ

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกให้ละชั่วทำดี ละชั่วทำดี

ละความชั่ว ความชั่วคืออะไรละ มันทุกข์ใจชอบใจมันจะชั่วได้อย่างไร มันถูกใจทั้งนั้นนะ ของดีๆ ทั้งนั้นนะ มันจะไปชั่วไปไหน

แต่ถ้าเป็นสังฆะจะเป็นความจริงในธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ มันมีเพราะอะไร มันเป็นจริตเป็นนิสัย ความชอบขนาดไหนมันชอบโดยกิเลสตัณหาความทะยานอยาก มันชอบโดยมารใจ

ละชั่ว ทำดี ละชั่ว ทำดี มันถึงต้องมีศีล ๕ ศีล ๕ เป็นการตัดสินใจว่าการกระทำของเรา มันถูกต้องชอบธรรมหรือไม่

ทุกคนบอกว่า นี่ทำได้ นี่ทำไม่ได้ นี่ทำได้ ทำไม่ได้

ถ้าศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๒๒๗ มันเป็นศีล เวลาเป็นศีลแล้ว เวลาเป็นธรรม พอเป็นธรรมขึ้นมา มันเป็นธรรมขึ้นมาเพราะมันตัดสินโดยถูกต้องชอบธรรมแล้วมันมีความพอใจ มันมีความสุขใจ ของตนไง

ละชั่ว ทำดี

แต่ถ้าเป็นกิเลสนะ มันบอกให้ละดี ทำชั่ว มันจะละความดีเลย

ทำไมเกิดมาต้องทำคุณงามความดี ทำไมเกิดมาแล้วมันต้องทุกข์ต้องยาก ทำไม

มันเป็นความทุกข์ความยากตรงไหน มันเป็นความทุกข์ความยากเพราะกิเลสมันดินมัน รนต่างหาก

เวลาคนที่จะทำคุณงามความดีนะ “อะไรผิดอะไรถูกเราไม่รู้ เราไม่เข้าใจ อะไรมันจะผิด อะไรมันจะถูก”

ไม่รู้หรอก เพราะไม่รู้ว่าอะไรดี อะไรชั่ว เพราะมีวิชาคือความไม่รู้เป็นต้นทุนเดิม เราถึง เกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนาไง เราถึงได้ศึกษาพระพุทธศาสนา ศึกษาธรรมและ วินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไง ถ้าละชั่ว ทำดี ละชั่ว ทำดี มันละของมันไปเรื่อย มันวางของมันไปเรื่อย แล้วทำความดีของมันไปเรื่อย มันจะละเสียดึกซึ่งเข้าไปไง มันมีหยาบ มีกลาง มีละเอียดยัง

ไอ้เราทำคุณงามความดีแล้ว ไอ้โฮ! ทำดีแล้วไม่ได้ดี ทำดีแล้วไม่ได้ดี

ดีของใคร เด็กๆ นะ มันนั่งเรียบร้อยก็เป็นความดีแล้ว ถ้าเด็กๆ ว่านอนสอนง่าย พ่อแม่ ชื่นใจ ไอ้แค่ว่านอนสอนง่ายเป็นความดี มันต้องมีปัญญา ว่านอนสอนง่ายมันต้องฉลาด ต้อง รู้จักทำมาหากิน ต้องรู้จักที่สูงที่ต่ำ ต้องรู้จักสังคม มารยาทต่างๆ ถ้ามันรู้จักของมัน มันมี สติปัญญาของมัน ถ้ามันละชั่ว ทำดี ละชั่ว ทำดี ถ้ามันละของมัน มีศีล พอเรามีศีลอย่างหยาบ อย่างกลาง อย่างละเอียดยัง

ไอ้ที่ว่าบรรลุมรรณกรรม บรรลุมรรณตรงไหน สิ้นชีพตักษัยคือการลูบคลำ ความลูบคลำ คือไม่รู้ สิ้นชีพตักษัย ลูบๆ คลำๆ ทั้งนั้นนะ

สุราเมรยมชฺชุปมาทภูฐานา ละสิ่งมัวเมาทั้งหลาย แล้วแข็งมัวเมาหรือเปล่า มันยังว่ามัน
ยอดเยี่ยมอยู่นะ พยายามจะมีงานวิจัย มันเป็นประโยชน์ มันมีคุณงามความดี มันดีไปทั้งนั้นนะ
มันจะละดี ทำชั่ว

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้ละชั่ว ทำดี ละชั่ว ทำดี ละความชั่วของตนไป

ความไม่รู้ ไม่รู้แล้วนิ่งๆ ไม่รู้แล้วมีสัจจะของเราขึ้นมา ถ้ามีปัญญาขึ้นมา มันรู้คั่นขึ้นมา
เอง ถ้ามันรู้คั่นขึ้นมาเอง นั่นนะต้นเหตุแห่งทุกข์

มนุษย์เป็นสัตว์ประหลาด คิดอย่างหนึ่ง พุดอย่างหนึ่ง ทำอย่างหนึ่ง

มโนกรรมๆ เวลามันคิดขึ้นมา เรารู้เท่าทันมันหรือไม่ ถ้าเราไม่รู้อะไรเลย องค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า ครูบาอาจารย์ที่ตรากตรำๆ ตรากตรำก็เพื่อเอาหัวใจของมนุษย์ไป สิ่ง
ที่อวิชาพญามารที่มันครอบครองไป

หลวงปู่มั่นบอกเลย กิเลสมันอยู่สี่มิติจิตๆ จิตเต็มแท้ไป ใช้อารมณ์ความรู้สึกของเราคือ
อาการของมันทั้งสิ้น อารมณ์ความรู้สึก ความรู้สึกนี่คิดมันเป็นอาการที่เกิดจากสิ่งมีชีวิต คือ
เกิดจากจิต คือเกิดจากภวสวะ แล้วสิ่งที่มันเกิดขึ้นมาเพราะที่นั่นมันเป็นทีสถิตของพญามาร

พญามารคืออวิชาพาจิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะแต่ละภพแต่ละชาติเป็นเทวดา
อินทร์ พรหม นั่นก็มีกิเลสทั้งสิ้น มีครอบครองของมารครอบสมบูรณ์แบบของมัน แต่เพราะบุญกุศล
ไป เพราะการทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่วไป เขาทำบุญกุศลของเขา เขาถึงได้เกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์
เป็นพรหมไป

แล้วการเกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม เราไม่เคยเป็นใช่ไหม มันจะเป็นกฎตายตัว
ว่าเราต้องเกิดเป็นมนุษย์เท่านั้นใช่ไหม แล้วเกิดมาก็มีชาตินี้ชาติเดียวใช่ไหม เราเวียนว่ายตาย
เกิดในวัฏฏะมาทั้งนั้นเราถึงได้กลัวผีไป เรากลัวผีกลัวสาง กลัวไปหมดนะ ตามจินตนาการของ
ตนไป มาศึกษาพระพุทธศาสนานะ ใ้ผีตัวที่นั่นกลัวที่สุดอยู่ในหัวใจมันนั่นแหละ ใ้ผีที่นั่นกลัว
ที่สุดที่มันนั่งอยู่กับมึงนี่ ใ้ตัวนี้มันละดี ทำชั่วไป ทั้งๆ ที่สิ่งที่มีคุณค่า องค์สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้าจะปรารถนาหรือสัตว์ชนสัตว์ๆ หรือหัวใจของสัตว์โลก

หลวงตาพระมหาบัวท่านพูดเลย ไปไหน ไปไหนไปเอาหัวใจของคน

ที่ไหนมีศรัทธา ที่นั่นมีเหยื่อ มีเหยื่อคือขาดสติขาดปัญญา เราไม่เท่าทันมันไง ใ้ฉันกล่าว
มา “โอ้ย! บรรลุมรรคต้องเป็นอย่างนั้น บรรลุมรรค”

ไม่ต้อง บรรลุมรรคมันรู้เอง บัจฉิตตัง สันทิฏฐิโก มันต้องรู้ชัดของมัน มันจะสงสัยไม่ได้
ถ้ามีแรงสงสัย ยกให้กับกิเลสทันที

ศาลง ถ้ามีอะไรที่ไม่ชัดเจน ยกให้ผลประโยชน์กับจำเลย ไม่ตัดสิน ไม่เอาคนถูกต้องเข้า
คุก ปล่อยคนผิดไปสืบคนดีกว่าเอาคนถูกเข้าคุก

แล้วเอ็งภาวนาเอ็งมีอะไร มันต้องสิ้นสงสัยสิ แล้วสิ้นสงสัย แต่เวลาขณะสงสัย นี่ไง เวลา
หลวงตาพระมหาบัวท่านไปอยู่กับหลวงปู่มั่นไง เวลาสิ่งใดขึ้นไป ท่านก็ขึ้นไปหาหลวงปู่มั่นไง
เวลาขึ้นไปคุยกับหลวงปู่มั่นเสร็จ อู้ฮู! มันชัดเจนนะ เก็บบริวารเข้าป่าไปเลย พอไปป่าได้ ๒ วัน
กลับแล้ว ไม่ไหว คิดเองไม่ได้

ท่านพูดนะ จะพยายามฝึกหัดค้นคว้าของเรา ๖ เดือนยังแก้ปมในใจไม่ตก แล้วถ้าเอา
จริงเอาจริงขึ้นมา ๓ เดือนยังแก้ไม่ได้ เข้าไป ๒ วันรู้อยู่แล้ว ประเด็นอย่างนี้มันสู้ไม่ไหว กลับครับ
กลับขึ้นไปหาหลวงปู่มั่น

ท่านเล่าให้ฟัง พอเห็นเดินมา หลวงปู่มั่นยิ้มเลย “มาแล้วหรือ”

มาแล้วหรือเพราะอะไรล่ะ เพราะเวลาหลวงปู่มั่นท่านปฏิบัติก็เป็นอย่างนั้นนะ เล่ห์
เหลี่ยมของกิเลสค้นหาความทะยานอยากโดยความซื่อสัตย์สุจริตของเรา ไม่ละความดี ไม่ละดี
ไปเอาความชั่วไง ถ้าละชั่วจะเอาความดีไป

ละดี ละดีคือการฝึกหัดปฏิบัติไปรู้ไปเห็นสิ่งใดมันหลงมันไหลไป นี่ละผลของการที่มันจะ
เกิดขึ้น ละดีเอาชั่วไง เอาชั่วคือเอาความพอใจ เอาชั่วคือเอาที่กิเลสมันหลอก แต่เอ็งไม่รู้หรอก
ไม่สันทิฏฐิโก ไม่ชัดเจน ไม่แจ่มแจ้ง ไม่รู้จริง

แต่ถ้ารู้จริงรู้ได้อย่างไร

รู้จริงก็มีครูบาอาจารย์อยู่แล้วไง หลวงปู่มั่น “มีอะไรว่ามา” ไปหาครูบาอาจารย์นะ “ว่า
มา”

ทุกคนมีครอบครัวนะ ทุกคนมีเด็กน้อย คุณเด็กน้อยมันพูดสิ น่ารักน่าซึ้งนะ สายเลือดเรา
นะ เราต้องคุ้มครองดูแลเขา แต่มันพูดอย่างนี้โดยความไร้เดียงสา ถ้ามันพูดแบบนี้โดยที่มันไม่
โตขึ้น มันออกไปสู่สังคมมันจะมีอะไรเหลือ

ที่ไหนมีศรัทธา ที่นั่นมีเหยื่อ ที่ไหนมีเหยื่อ ที่นั่นมีนักล่า แต่ถ้ามีสติปัญญาที่เราฝึกหัดกัน
อยู่นี้ไง เราฝึกหัด เราคุ้มครอง เราดูแล เห็นไหม เวลาไปเผชิญสิ่งใดมา พอบอกแล้วไม่เชื่อ พอ
ไปเจอเข้าจริง ทำไมมันเป็นอย่างนั้นๆ

จริงตามสมมุติไง โลกสมมุติเป็นอย่างนั้น

นี่ไง ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไง การทำความสงบ ๔๐ วิธีการไง
เพราะนิสัยจิตใจของมนุษย์มันแตกต่างกันหลากหลาย ความแตกต่างหลากหลายไม่เกิดจาก
อะไร เกิดจากกุศลลา ธมฺมา อกุศลลา ธมฺมา พันธุกรรมของจิตได้ดับได้แต่งด้วยบุญด้วยบาป
พิจารณามันซ้ำแล้วซ้ำเล่าไง

เธอคิดซ้ำแล้วซ้ำเล่าจะเป็นจิตเป็นนิสัยของเธอ เธอเกิดแต่ละภพแต่ละชาติ เธอไปเจอ
พ่อแม่ครูบาอาจารย์ที่ดั่งามขนาดไหน ถ้าเธอไปเจอคนที่ชักจูงไปในทางที่เป็นจิตนิสัยที่ฝัง
หัวใจมา มันมีความรู้สึกนึกคิดแตกต่างหลากหลายมากมาย สรุปลงที่สัมมาสมาธิ สุขอื่นใด
เท่ากับจิตสงบไม่มี

ถ้าทำสมาธิไม่เป็น ยกขึ้นสู่โลกุตตรธรรมไม่ได้ ไม่มีหรอก สูงสุดคือปัญญาอบรมสมาธิ
สูงสุดคือทำความสงบของใจเท่านั้น สิ่งที่ปล่อยวางมา ปล่อยวางมาคือสมณะทั้งสิ้น แต่ด้วย
มิจฉาทิฎฐิ ความเห็นผิด คิดว่าบรรลุนิพพาน...ลูบๆ คลำๆ นะ พูดไม่รู้เรื่องนะ ถ้าไม่มีสติปัญญา
เหมือนคนบ้า พร่ำเพ้อไปอย่างนั้นนะ เพราะมันไม่รู้จริง

แล้วถ้าฝึกหัดไปละ ถ้าสูงสุดถ้าทำสมาธิไม่เป็นไง ถ้าทำสมาธิเป็น สมาธิเป็น มันจะเห็น
ความแตกต่างว่าโลกีย์ปัญญากับโลกุตตรปัญญาแตกต่างกันอย่างไร

ถ้าความคิดโดยวิทยาศาสตร์ ความคิดโดยธรรมชาติ ความคิดของเรา กิเลสอวิชชาอยู่
ที่ฐิติจิต อารมณ์ความรู้สึกนึกคิดของเราเกิดจากจิตไม่ใช่จิต ถ้ามันทำความสงบของใจถ้าเป็น
สัมมาทิฎฐิความถูกต้องชอบธรรมมันจะเข้าสู่จิต ถ้าเข้าสู่จิต แล้วถ้าฝึกหัดสติปัญญา เห็นไหม

ฝึกหัดสติปัญญาแล้ว ฝึกหัดปัญญา คือภาวนามยปัญญา ปัญญาที่เกิดขึ้นจากจิต ไม่ใช่สมอง ไม่ใช่อย่างที่ว่านี่แหละ นี่เวลามันเป็นจริงเป็นจังขึ้นมา

เขาให้ละชั่ว ทำดี ละความชั่ว ความเห็นผิด แล้วสร้างคุณงามความดีคือสร้างมรรคสร้างผลขึ้นมาให้เป็นจริงเป็นจังขึ้นมา

ไอ้กิเลสเราว่าละดี ทำชั่ว ละดีก็ละความเป็นมนุษย์ ละดีก็ละมรรคละผล ทำชั่วก็ทำตามพญามารให้มารมันชักจูงไป

มนุษย์เป็นสัตว์ประเสริฐเพราะมีศีลมีธรรม ฉลาดกว่าสัตว์เดรัจฉาน มีโอกาสมากมาย มหาศาล แต่ละดี ทำชั่ว มันละคุณสมบัติของความเป็นมนุษย์ไป ให้กิเลสมันครอบงำ ละดี แล้วมันจะเอาความชั่วโดยที่มันไม่รู้ มันคิดว่าเป็นความดีไง ถ้ารู้มันจะทำหรือ แต่เพราะมันไม่รู้ มันถึงเป็นอวิชชา มันถึงเป็นพญามาร เอวัง